

Στην θρόνον του Κουβέντου και της δεδηλωμένης
μη χάσης την ούρα σου,
ανεύθυνος να μένεις
μέ γυιά σου, με χαρά σου.

Καμμά μην έχει έννοια,
κι έκαινα πρόχουν γένεμα
ας έχουν και τα κτένια.

Κ' όταν σου' πη κανείς
μέ μόρη λυπημένη
πως τρώει μόνο φάδα.

Είπέ του προσηγής:
μάρες, στην δεδηλωμένη
του Παραλαμένου τράβα.

* Από τόν μέγαν θρόνον και τόν ήλιοστάλακτον
μάλασσος μακαρίως τόν κόσμον τόν εμάλακτον,
και τούς συνεσταλμένους, μα και τούς άσυστάλους,
εις την δεδηλωμένην παράμπη τους έλους.

* Άλλως, αν σγκωθής ποδάρι να πατήσης
και λόγον μας ζήτησης,
κι' αν θέλεις Άναξ θρών
νάσαι καλά και σώνει
στο κρέτος το φαίδρον,
ποσ πάντας εξισώνει.

Έντός του κυκεώσος
αυτής της Ρωμηούσινος
στο τέλος θ' άπομείνης
υπεύθυνος αδ μόνος.

Αυτά θα μου φανάξουν οι Συνταγματολόγοι
μέ μετά πυρωμένο,
και γύρω σκυλοδγι
θα σκούση πεινασιμένο.

Κι' έγω ποσ λες άκούων τόν κοπετόν του κόσμου
και έλέπων ύποδράζον το της Βουλής Ήραίστειαν,
δρα η μη δρα ηθα λέγω με σκίφιν μοναχός μου...
ιδώ ας θέλω τώρα, και ντίνας ντι κούεστον.

Τάχα κι' αυτόν κι' έκείνον
τόν άδουρμόν ν άκούσος,
και σ' έλους του κινδόνου
τόν κώδωνα να κρούσος;

Ή' στών ύπομνήματων και τών χαρτιών την πλάσιν
να κρέψος διατόρωσος: ερήν' υμίν και πένον,
η τών κειμένων νόμων ακολουθών το ρεθμα,
κι' ατότων προσειών μόνον το γράμμα και το πνεομα,
να τήν εξαποστειλω χλωμην και πεινασιμένην
εις την δεδηλωμένην;

Πως θέλω να φανώ σωτήρ μηδεις άμφιβάλετο...
και τώρ' ας ύποδύομεν, καθήμενι Περικλέτο,
πως είμαι Βασιλγας έγω, και ου λαός πως είσαι,
ποσ για φυλλοπηθήματα συχνά παραπονείσαι.

* Έλα σ' έμα γονυπητής
υπέμνημα να δόστος;

κι' έτσι να μάθει τι ζήτης
κι' αν έχεις εξίσως.

Παροιστάσεις φανεαστικής και Σαι ζητησείως τραγική.

(Φασουλός ο φωραλός,
ο γελόςος τών γελώων,
προσποιστεί μεγαλειον
πρωτοστάτου, Βασιλγας,

κι' ο φτωχός ο Περικλής, ποσ τόν τρών τα καρφνετα,
προσποιστείται τόν λαό και την κάθε συνταγία.)

Π. — Βασιλγέ μου, θάρρος πάρω
μές στην παραδλή μου,
κι' ύπομνήματα σου φέρνω
για να δής το χαλί μου.

Κυβερνησείς, Παραλαμέντα,
κάνουσ' κουταουρόν κουβέντα
και μιλούνε θερεοί.

Κι' ένα μοναχά μάς μένει
κλαίοντας κι' άπηλασιμένον
να προσέσιωμιν εις σί.

Σδ λυπησος μάς με πάνον...
κόκαλα μάς ρίχουν μόνον,
κι' αυτα τρώνε τα φαγνά.

Κι' ή πένια μέσα σ' άλλα
κι' ύπομνήματα μεγάλα
κατεργάζεται συχνά.

* Έλα σβος μάς χαρά τόν λαό σου, λαοσώστη
ποσ κι' ύπομνήματα γεννά το μέγα του κρανίον,
άλλ' είναι και Κυβέρνησας, άλλ' είναι και Βουλή,

Κύττα γύρω σου πενιαις,
φώρα κι' άναπαραδία...

Φ. — Βρε καλώς σ' της Συνταγίας,
βρε καλώς στα τα παιδιά.

Κι' έγω λυποδμαι τόν λαόν, τόν τρώον προσελή
ποσ κι' ύπομνήματα γεννά το μέγα του κρανίον,
άλλ' είναι και Κυβέρνησας, άλλ' είναι και Βουλή,
και Γερουσία λειτουργον εις έβρας καρφνεταίον.

Γνωρίσε τα πολλά δεινοπαθήματα,
ποσ τάς Συνταγίας, τούς έμπορούς,
και δέχοι' εδχαρίστος ύπομνήματα,
μα σφρετα, παιδιά σ' τούς βουληγφόρους.

Π. — Σδ σβος τόν κωραχον σαν ήρως,
αυτο για μάς εδν εδινος δεκάρα,
τρεις φρας ρητορεύων για τα κάρρα
κι' όλα καρροδρουμεν από ρυτρός.

Φ. — * Αν τόν θρόνον άγαπάς
αυός πατήρας σος να πάς.
Τι τούς έχει' ίκει πάρας; για να τούς λιθοβολήτς
στον κωρον τόν ένεστώτα,
και να τούς έπακαίλητς
μέ ρουκνείας και μπουρλότα.

**Αφαιρέστε πύλας, άρχοντες, κι έρχόμεθα τρεχάτοι
να θέσωμεν υπόμνημα τής ώρας στο Παλάτι.**

Μή τὰ μάτια βουρκωμένα
νά μὴν έρχεσθε σ' έμένα
σάν παραδοτακοιμένοι!

Κι' έν πινώ γιὰ σάς και σκάνω,
άλλά τί' μπορώ νά κάνω;
σέρτε' στην δειηλωμένη.

Μή σ' αὐτήν μὰς στέλλης, Ρήγα,
και δέν είναι προκοπή...
Δύστηνε λαί μου, σέγα...
κόσμον φέρ' ή σιωπή.

Ό καθείς τὰ δόντια τρίζει,
και μεγάλα μεθ' ήμων
κατὰ φρένα και θυμόν
κάθε τόσο μερμηρίζει.

Άκου ρήτορας στυμμίλους...
έλοι λέν, άχρηματία
πώς μαστείς σωματεία
και συνμησιών όμιλους.

Μίς' σ' τον τόπο τών βερέμη,
πού του λείπουν χρήματα,
έλοι μ' Όύλεμά καλέμη
γράφουν όπομνηματία.

Όμιλα κι' έδω κι' έκει
μέ παμπάλαιο βρακι
και μέ τρόπο σιβαλέτο,
προσκαλόντε μυστικοί
κάθε βέκτη Περισκέτο,
πούχει ξύλινο σιλέτο.

Άνδρες, γέροντες και παιδες
μέ λευκαίς και μαύραις τριχες
μυστικά σε καφρενέδες,
κουτσουπίνουε μαστιχάς,
ού' σο και κονάκι δρυμύ
κι' άπό τοίπουρα ζουμί.

Κι' όταν έρχωνται' στο κέρ, πέρνουν ύφος, πέρνουν τόνον
νέων' Αριστογαϊτόνων,
κι' έν κρυπτόρ και παραβύστηρ συγκροτούν κρυφούς όμιλους
και πεντάλφας άδάρτου έλέπουρ φοβερούς δακτύλους.

Φ. — Διὰ, τρανόν τὸ κράτος σου, μεγάλο τ' όνομά σου...
δέχομαι κάθε φήγισμα και πάν υπόμνημά σου,
κι' άφου τὸ μελετήσωμεν
κι' άφου τὸ συζητήσωμεν,
τότε τραλά τραλά λαλά...
λαί με κάνεις και γελά.

Π.—'Αναξ, ὦ τόσα μέμηλε, λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται,
θέλῃς χεῖρα καὶ σ' ἐμάς νὰ τείνῃς δοηθείας...
Φ.—Τέτοια φηγάματ' ἄλλοτε θάρρῳ πῶς δὲν ἐγράφατε
καὶ μῆτε σὰς δὲν ἤρχετε σ' τὸν Θρόνον ἀπ' εὐθείας.

Π.—Ὅμως σήμερξ καθένας, κυβερνῶντος τοῦ Κορφζήτη,
ἀπ' εὐθείας τοὺς καυμούς του θὰ τοὺς λέη' σ' τὸ Παλάτι,
κί' ἔπως πῆθος μελισσῶν καὶ μυιδῶν ἀδιάνων
ἔτσι τοὺς λαοὺς κί' ἔδῳ κόσμος θάρχεται, παιδιῶν.

Φ.— Καλῶς νάρχει' ἔδῳ πέρα
νὰ μου λέη' καλημέρα
καὶ νὰ τὸν παρηγορῶ...
τίποτ' ἄλλο δὲν μπορῶ.

Π.— Γὰ κῦττα καὶ οὐ
τὰ δόλχη τὰμπέλιχα,
καὶ τόσα βαρέλιχα
γεμάτα κρασί.

Κανεὶς δὲν τὸ θέλει,
κανεὶς δὲν πουλεῖ,
καὶ μὲς σ' τὸ βαρέλι
ξυζικε, χαλά.

Γὰ ρίξε τὰ μάτια
σὲ κάθε πρᾶμμάτχα,
ποὺ μένει σ' τὸ ράφι,
σὲ κάθε συνάφι,
ποὺ φήφισμα γράφει.

'Αλλοίμονοι κί' ὅμοιοι
φανάζου' σ' τὴν Κύμη,
φανάζου' σ' τὴν Κάρουσο.

Θρηνοῦν— ὀϊμέναί!—
κί' αὐτὸ οὐ κανένα
δὲν φαίνει' εὐχάριστο.

Τι κρίσις δεινή...
γὰ κῦττα τοὺς εἰλους
νωθροὺς ἀργουσόλους,
πανὶ μὲ πανί.

Διπῆσου κί' ἐκείνον
καὶ τοῦτον τὸν ἔμπορα,
ποὺ σκροῦζει μὲ θρηνον,
ὡ μάρειδ' ἔμποροι!

Πὰς ὅστις ἐσπρίγα
νωθρὸς ἐκοιμήθη,
κί' ἐπίτρεψε, Ρήγγα,
σ' τὰ πάσχοντα κί' ἤθη;

Μὰς! σου νὰ κλαίμε
μακρὰς προσπαθείας,

κί' ἐμαὶς νὰ τὰ λέμε
μὲ σὲν' ἀπ' εὐθείας.

Φ.— Νάρχουσέ σὸν πατριώτα,
νὰ τὰ λέμε πότε ποτε.
'Ὅταν κἀποτε καὶ σ' ἄλλους τῆς ψυχῆς σου λὲς τὸν πόνο
ἐλαφρῶνσαι! λιγάκι κί' ὀμοῦ σοὺ μένει μόνο...

Π.— Ἡ γλυκιὰ παρηγορὰ σου θάνα βάλωμο' στοὺς πάγους.
Φ.— Ὁ κυρίαρχε, τὰ πάντα μὴ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς Θερούς.

Π.— Μὲ καυμὸ κί' ἐγὼ μεγάλο
'σ' τὴ Βουλῆ ὡ παραπέμπο...
Ἄμμ' αὐτὴ δὲν εἶναι γι' ἄλλο,
μοναχὰ γιὰ παροστήμπο.

Φ.— 'Αλλῶς δὲν μπορῶ νὰ κάνω...
τοῦτο μὲ τὸ παραπάνω
χίλιας δὲ φορεῖς σοὺ τῶπα...
μὴν τὸ λησμονῆς καὶ σῶπα.

Βρὲ καλῶς σ' τῆς Συντεχνίας, ἀς στρωθοῦν δαφνῶν κλαδιά...
Π.— Κλείνομε τὰ μαγαζιά μας κί' ἔλα πάρε τὰ κλειδιά.

Φ.— Καὶ γὰ τῶν κλειδῶν τὸ ἔδωρ σὰς εὐχάριστῳ πολῷ,
μὰ δὲν εἶμ' ἐγὼ κλειδοχὸς... νὰ τὰ πάτε σ' τὴ Βουλῆ.

Κί' ἡ ὀσπητὴ τῶν λόγων μάννα,
ἡ καινὴς γλωσσολογία,
ποῦναι πάντοτε προστάτις
'σ' τὰ μεγάλα ἔσφακιά σας,
νὰ σὰς δώσῃ τὰ κλειδιά τῆς
καὶ νὰ πάρῃ τὰ δικὰ σας.

Μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ
ν' ἀνταλλάξτε κλειδιά,
ὡς ποὺ νὰ βρετὲ, παιδιὰ,
τοὺ μρωλοῦ σας τὸ κλειδί.

Π.— Τὶ καλά ποὺ μὰς τὰ λέε,
κί' εἶναι πάντα τὸ καλαῖς
ἐνὸς Ρήγγα συμβουλαῖς.

Πάλι μὰς τέπες καθαρά...
ὕπνο δὲν ἔρισκ' ἡ συμφορὰ,
τρεμουλασὰ σ' τὴν ράχη
Ἀδγαρινὸς φωτοβολεῖ,
κί' ἀκόμη σκούζου' σ' τὴ Βουλῆ
πατέρας βαρρομήχα.

Φ.— Αὐτοὶ φρουροὺν βασιλικὰ καὶ λαϊκὰ προνόμια...

Π.— Σὲ προσκυνοῦμε...

Φ.— 'Στὸ καλὸ... κί' ἀπὸ τὰ πεζοδρομια.

Καὶ κερμάσις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγαλλίας.

'Ἐπέτυχε σ' τὸν Παρισσοῦν ἐν τῷ ποικιλίᾳ
τῆς Γαλλικῆς Ἐνώσεως μὲ πρῆτης συναυλία.